

МАРТЕНСКИ
МУЗИКАЛНИ
ДНИ-РУСЕ '80

Пореден успех на младите русенски симфоници

Неведнъж изкуството на Младежкия симфоничен оркестър е предизвиквало възторга и възхищението на специалистите и публиката. Зад порива на младите симфоници винаги сме откривали всепоглътяща всеодейност към музикалното изкуство и стремеж към професионално музикално-изпълнителско присъствие.

Сега изтича 20-тият юбилей за оркестъра творчески се зон, предшествуван от години на упорит труд и преодоляване на сериозни творчески задачи под всеотдайното и смело ръководство на двамата художествени ръководители Стефан Вячев и Георги Вячев. А ежегодното (от 1964 г.) участие на Младежкия симфоничен оркестър в Международния фестивал „Мартенски музикални дни“ се превърна

в чувствителен барометър за повишаващото се художествено ниво на състава.

Тази година оркестърът отново демонстрира пред публиката и гостите на фестивала плодовете на своето творческо дръзновение. В концертната програма от 18 март се открониха ясно основните особености в художествената и репертоарна „стратегия“ на оркестъра. Каго се има предвид и неговата предимна концертна дейност, може да се твърди, че една от тези особености е насочена към образците на музикалния предкласицизъм и класицизъм. В концерта на тазгодишния фестивал те бяха представени от Хендел — Увертюра в ре-минор, и Моцарт — Концерт за две пиана и оркестър, със солисти проф. Серджо Фиореттино и Паола Волне от

Италия. Репертоарната за оркестъра творба от Хендел получи може би едно от най-добрите художествени решения в музикално-изпълнителската практика на състава. Увлечен от мащабните звукови измерения на Хенделовата музика, оркестърът

рът съумя да проникне в тъканта на творбата с много верни стилови попадения. В това няма нищо неестествено — известен е афинитетът на оркестъра и диригента към грандиозните звукови изграждания и конструкции. Това предопредели успеха на младите симфоници и в „Ода за Ленин“ от Хачатурян. Тук на преден план те изнесоха страстния патетико-романтичен тон на произведението — е една почти неудържима емоционалност, която се „взривяваше“ спонтанно под палката на диригента.

Върхайки се отново към Моцарт, не можем да не отбележим съдържаната динамическа амплитуда и звуковия съотношения на оркестровия спровод, нуждаещ се единствено от още по-прецизно одекотаване на музикалната фактура. Този

проблем не стоеше пред солистите, които поднесоха един отново изравнен и детайлно овладян Моцарт. Това бе резултат както на пълното единомислие между двамата солисти, така и на особено вниманието към всяка фраза, пасаж и детайл в контекста на музикалното цяло.

Интересът на оркестъра към съвременната музика този път бе съсредоточен върху произведението на съветското (за това стана дума по-горе), българското и италианското музикално изкуство — освен „Ода за Ленин“ от Хачатурян, бяха изпълнени „Адажио“ от Кюркчийски и „Три танцови движения“ от Алфредо Чече. И тъкмо тук, което е удивително, оркестърът съумя да разшири амплитудата на пластичното изграждане и да обогати репето на звуковата картина. В кръга на това постижение може да включим и верния усет към образните състояния в Кюркчийски, и подвизната реактивност на младите музиканти в „Три танцови движения“.

Емоционалната кулминация на концерта, всъщност, попадна извън официалната програма — в първия „бис“ (а те бяха три!), когато след Вагнеровия „Форшпил“ залата буквално се възпламени. Младите симфоници доказаха недвусмислено, че емоционалният тонус на музикантското присъствие е не по-маловажен от професионалната зрелост и рутината.

Ива ЧАВДАРОВА